

Látogatás Malschwitzban

Élménybeszámoló

Július 13-16 között hattagú delegáció képviselte a Sióagárd községet a német testvértelepülésünkön, Malschwitz-ban tartott ünnepségsorozaton. A meghívás a közigazgatásilag Malschwitz-hoz tartozó, a járás kulturális, sport és oktatási központjaként működő Baruth településen felépült új sportlétesítmény avatási ünnepségére szólt.

A péntek, 13-i indulás némiképp ugyan aggályosnak tűnt, mindenesetre nagy várakozásokkal, vidáman préselődtünk be a velünk, valamint a sióagárdiak ajándékaival együtt jócskán megrakott autóba.

A fárasztó út után vendéglátóink a tőlük már megszokott szívéllyességgel, de a nekünk még mindig szokatlan könyörtelenséggel tereltek programról programra bennünket. Az érkezést követően Günter Sodan, a malschwitzi polgármester a házában fogadott minket egy kis frissítővel, majd a közeli Bautzen városba kísért minket, és gyakorlott alkalmi idegenvezetőként egy óra alatt megmutatta a város főbb nevezetességeit. A kedves város egyébként annak a Bautzen megyének a székhelye, mely Tolna megye testvérmegyéje, így a város ezer szállal kötődik Szekszárdhoz is. Valószínűleg ennek köszönhető, hogy a Bautzeni Színház előtt magyar szót meghallva ránk köszönt egy úr, aki, mint kiderült, a színház igazgatójaként már többször járt Szekszárdon, és igen nagy tisztelője a szekszárdi bornak, - mi ugyan már itt jeleztük, hogy az se rossz, de mi az agárdira esküszünk, - és mindannyiunkat meghívott a vasárnap esti szabadtéri előadásra, ahol a Tenkes kapitánya című kosztümös előadás volt színen. Erről majd később.

Aznap este – tehát még mindig péntek, 13-án, - meglátogattunk még egy lovászatot, majd villámlátogatást tettünk a szállásadóinknál. Három család látott minket vendégül, - a szintén Malschwitzhez tartozó ötven lakosú Briznitz-ben, a kulturális és sportcentrum szerepét betöltő Baruth-ban, illetve Doberschütz-ben - mondhatni, olyan szeretettel, mint ahogy jó rokonok között szokás. A bőröndjeinket ledobva máris indultunk Baruthba, ahol már várt minket az avatandó sportlétesítmény vezetője egy nagyobb helyi társasággal, melynek tagjai mind részt vettek az épület körüli munkálatokban, ki adományaival, ki kétkezi munkával. A létesítmény tulajdonképpen egy jól felszerelt öltöző a sportpálya szélén, kis étteremmel a földszinten, és az emeleten helyet kapott – német vendéglátóink büszkesége, - egy ötállásos, automatizált

tekepálya is. Ez egyébként nekünk is nagyon tetszett, és egy kicsit éhesen és fáradtan, de mindenképpen nagy lelkesedéssel a finom, barna német sörök után tekegolyót is gurítottunk. Az este egyébként a helyi programfüzetben partnertelepülési találkozó címen szerepelt, és a négy település csapatai csaptak volna össze a tekepályán. Azonban sem a cseh Desna település, sem a lengyel Gromadka település képviselői nem értek oda. Mi persze ezen egy cseppet sem csodálkoztunk, mert természetesen mindannyian nagyon jó formában voltunk, és csak úgy döntögettük a bábukat egymás után.

Másnap a hat tagú társaság kétfelé volt kénytelen szakadni, mert Baruthban sportversenyek zajlottak, melyre meghívást kapott a velünk utazó sióagárdi asztaliteniszező, dr. Varga Péter. Így ő és a vele maradó Hámori Szabolcs nem vehettek részt azon a kiránduláson, melyen a már sok sióagárdi által ismert és szeretett baruthi asztalosmester, Alexander kalauzolt végig minket. Egy kedves kisvárosban, Görlitz utcáin sétálva ismerkedtünk a település csodásan felújított építészeti örökségével, majd a bátrabbak megmászhatták a löbauai kilátótornyot. Ők viszont a sióagárdi győzelemsorozatról maradtak le, mert csak a késő délutáni hazatérésükkor értesültek arról, hogy Péter ismét minden ellenfelét legyőzte, pedig váratlanul még a közeli Kleinbautzeni bajnoki fordulóra is elvitték. Tekintettel a lehengetlő sióagárdi győzelemre, ennek kapcsán valószínűleg több meghívásra nem számíthatunk.

Az estét a sportpályánál felállított sörsátorban folytattuk, ahol a helyi szokás szerint minden nap más korosztálynak kedveztek a szervezők a zeneszolgáltatást illetően. Így mi, szombat lévén, a középkorosztály zenei ízléséhez alkalmazkodva vidám, német slágereket hallgattunk, melynek ellensúlyozására ismét folyt a barna sör... A sörsátorban egyébként a vendéglátást a helyi sportegyesület szimpatizánsai, tagok és drukkerek szervezték, az asszonyok árulták a házi süteményeket, a férfiak az italokat, a bevétel pedig az egyesület kasszáját gyarapította. Így persze jobban is fogyott minden, hiszen a focit ott is sokan szeretik.

A kissé hosszúra nyúlt éjszaka után nehéz délelőtt következett. Négyen Bautzent jártuk újra végig, sokkal lassabban, mint első nap, és sokkal inkább az árnyékokat keresve. Visszatérve Baruthba aztán egy kedves társaság büszkén vezetett minket végig a felújítás alatt álló általános iskola épületében, ahová az összes környékbeli településről járnak gyerekek, és ahová szeptemberben költözködik a helyi iskola, mert a régi épületet kinőtték. Az iskola felújításán a szülők és a helyi iparosok ott jártunkkor is dolgoztak. Az iskola igazgatója elmondta, hogy a helyiek összefogásával készülhet csak el az épület, melyhez állami

támogatást egyáltalán nem kaptak, a helyi önkormányzat pedig csak egy kis részét tudta előteremteni a szükséges pénznek.

A delegáció vezetője, a Sióagárdi Német Kisebbségi Önkormányzat elnöke, Hámoriné Glück Terike a fiával ezalatt egy biogáz üzemben tett látogatást. Este elhűlve hallgattuk, hogy az elnök asszony szakmai kíváncsisága még a tériszonyát is legyőzte, hisz előző nap a minden oldalról védett löbaur toronyba nem, aznap viszont a biogáz üzem tűzlétra-szerű lajtorjáján halált megvető bátorsággal kapaszkodott fel.

A nap fénypontja azonban az esti szabadtéri előadás, ahová még érkezésünk napján kaptunk mesébe illő körülmények között meghívást. A Bautzen főterén felállított szabadtéri színpad elé egy mintegy háromezer fős nézőteret építenek minden nyáron. Az idei évben Eörsi Ferenc regénye, és a magyar film alapján, - mely, mint megtudtuk, Németországban is igen népszerű, - vitték színre a kuruc-labanc történetet. Az előadás kezdetén magunk is meglepődtünk, amikor külön köszöntöttek minket, a vendégeket Sióagárdról. Az előadáson nagyon jól szórakoztunk, hisz egyrészt a jól ismert jeleneteket rendre felismertük, másrészt tanulságos volt, hogyan látnak minket más népek. Még egy kis tavat is építettek a térre, így a híres iszap-pakolásos jelenet is megelevenedett a színen. A német színház ragaszkodását az alapműhöz olyannyira értékeltük, hogy könnyedén megbocsátottuk még azt is, hogy a tó szélén bús pálmafák lógatták szomorúan leveleiket a magyar valóságba, és hogy a magyar cigánylányok serege egy vidám bevonulást követően hirtelen összeállva rázendített egy kedves orosz népdalra. (Itt már azért erősen folytak a könnyeink a nevetéstől, a helyi német közönség nem kis csodálkozására) Pedig még ezután lépett színre Buga Jakab (alias Jacob Buga), aki a viskója előtt üldögélve egykedvűen tépett egyet az övére erősített fokhagyma-füzérből, és jóízűen majszolni kezdte a „magyar gyümölcsöt.” Szóval igazán jól szórakoztunk, köszönetképpen ott is hagyunk két flaska sióagárdi bort a színházban. Ungarische virsaft.

Másnapi indulásunk előtt vendéglátóink megható, őszinte szeretettel búcsúztattak minket, mi pedig nem győztük köszönni a szívélyes vendéglátást, a nekünk szervezett programokat.

A sok program ellenére malschwitz-i látogatásunk legmeghatározóbb élménye, hogy milyen nagy odaadással, őszinte szeretettel fogadtak minket a németországi testvértelepülésünk lakói, hogy ismerősök és ismeretlenek is jó szívvvel gondolnak a sióagárdiakra, minden alkalmat

megragadva, hogy érdeklődjenek, üdvözlőlevelet küldjük az egész településnek. Malschwitz üdvözlőlevelét Sióagárdnak ezennel átadjuk!

Egyúttal köszönjük a települési önkormányzatnak és a német kisebbségi önkormányzatnak is, hogy képviselhettük Sióagárdot ezekben a napokban.

Hámoriné Glück Terézia, Hátori Szabolcs, Elmauer Szilárd, dr. Buda Bernadett, Dr. Varga Péter, dr. Varga Katalin

2007. július

Fotóalbum a látogatásról